ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Γιώργος Παυλόπουλος**

"Σήμερα νίκησε η δύναμη του λαού, του αντικαπιταλισμού και του φεμινισμού", δήλωσε αμέσως μετά την οριστικοποίηση του αποτελέσματος των τοπικών εκλογών στην Καταλονία ο Αντόνιο Μπάνιος, επικεφαλής του ψηφοδελτίου της "Υποψηφιότητας για τη Λαϊκή Ενότητα" (CUP). Η (ιδρυθείσα το 1986) CUP ήταν, άλλωστε, ο μεγάλος νικητής αυτής της αναμέτρησης, καθώς κατάφερε να τριπλασιάσει τη δύναμή της – συγκεντρώνοντας **8,2%** και **10** έδρες έναντι **3,5%** και **3** εδρών το 2012 – ενώ αναδεικνύεται σε ρυθμιστή των πολιτικών εξελίξεων στην Καταλονία, που αναμένονται πυκνές και συναρπαστικές τους επόμενους μήνες.

"Από τη Δευτέρα κιόλας, η ανεξάρτητη Καταλονία είναι σε θέση να επιδείξει ανυπακοή σε όλους τους νόμους της Ισπανίας", πρόσθεσε ο Μπάνιος. Αποσαφηνίζοντας, έτσι, πως το κόμμα του όχι απλώς δεν προτίθεται να διαπραγματευτεί την απόσχιση από την εξουσία της Μαδρίτης, όπως είναι πιθανό να επιδιώξει ο ηγέτης του δεξιού στρατοπέδου της ανεξαρτησίας και πρόεδρος Αρτούρ Μας – ήδη, έχει κάνει λόγο για μιας μεταβατική περίοδο 18 μηνών – αλλά τάσσεται υπέρ των άμεσων και μονομερών ενεργειών. Κι αυτό, παρά τις αλλεπάλληλες απειλές της κεντρικής κυβέρνησης αλλά και των Βρυξελλών ότι ένα ανεξάρτητο κράτος δεν έχει θέση ούτε στην ευρωζώνη ούτε στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

"Η πορεία προς την ανεξαρτησία συνεχίζεται και ο Μας δεν είναι ζωτικής σημασίας ή αναντικατάστατος", είπε από την πλευρά της ένα άλλο κορυφαίο στέλεχος της CUP και δεύτερη στην εκλογική λίστα, η Άννα Γκάμπριελ, για να ξεκαθαρίσει, εμμέσως πλην σαφώς, ότι δεν υπάρχει καμία δέσμευση υπερψήφισης του απερχόμενου προέδρου για τον σχηματισμό νέας κυβέρνησης. Το γιατί είναι προφανές: Μπορεί η παράταξη της οποίας ηγούνταν ο Μας – Junts pel Si (Μαζί για το Ναι), που διασφάλισε **62** έδρες στην **135**μελή βουλή της Καταλονίας – και η CUP να προβάλλουν τον ίδιο στόχο, δηλαδή την ανεξαρτησία, όμως η δεύτερη όχι απλώς δεν υποβαθμίζει τα ταξικά χαρακτηριστικά της πολιτικής της έναντι των εθνικών, αλλά επιδιώκει να τα προβάλει τουλάχιστον ισότιμα.

Εξάλλου, ένας από τους όρους που θέτει η CUP είναι να υπάρξει ένα “σχέδιο-σοκ” για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης που έχει προκληθεί από την πολιτική της άγριας λιτότητας της προηγούμενης τετραετίας – την οποία εφάρμοσε ο Μας και τώρα προσπαθεί να ρίξει την ευθύνη στη Μαδρίτη, που υφαρπάζει τον πλούτο της Καταλονίας. Επίσης, το κόμμα της ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς τάσσεται υπέρ της εθνικοποίησης των τραπεζών και της μονομερούς διαγραφής του δημόσιου χρέους, **σε ρήξη μάλιστα με την ευρωζώνη, αλλά και την ΕΕ.**

Εδώ βρίσκεται και η μεγάλη διαφορά της CUP από τους άλλους δύο αριστερούς σχηματισμούς που δρουν στην Καταλονία και πήραν μέρος στις εκλογές: Από τη μία, η Ρεπουμπλικανική Αριστερά (ERC), ένα ιστορικό κόμμα που ιδρύθηκε το 1930, υπέταξε καθαρά και πλήρως την τακτική της στην υπόθεση της ανεξαρτησίας και γι’ αυτό συμμετείχε στον συνασπισμό Junts pel Si, μαζί με το δεξιό CDC του Μας – απέναντι στο οποίο ήταν αντιπολίτευση το διάστημα 2004-2010, σε συνεργασία με τους τοπικούς Σοσιαλιστές και Πράσινους.

Από την πλευρά τους, οι Podemos κυριολεκτικά πέταξαν στα σκουπίδια τη μεγάλη νίκη στις δημοτικές εκλογές της άνοιξης, όταν είχαν δει την υποψήφια που στήριξαν, την ακτιβίστρια Άντα Κολάου, να υπερισχύει των δεξιών εθνικιστών και να κερδίζει τη δημαρχία της Βαρκελόνης. Καθώς μετατρέπονται ταχύτατα σε ένα συστημικό κόμμα ενόψει των βουλευτικών εκλογών του Δεκεμβρίου, που αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο συνεργασίας του και με τους Σοσιαλιστές, οι Podemos παρουσίασαν σε αυτή την αναμέτρηση ένα νεφελώδες προφίλ, που αρχικά τασσόταν κατά της ανεξαρτησίας, διεκδικώντας παράλληλα διευρυμένη αυτονομία, ¨πασπαλισμένη” με λίγα κοινωνικά δικαιώματα. Επέλεξε δε να στηρίξει το σχήμα “Ναι, η Καταλονία μπορεί”, μαζί με τους Πράσινους (ICV), που κέρδισε **11** έδρες – δηλαδή, **3** λιγότερες από όσες είχε πάρει μόνο του το ICV το 2012…

Η πορεία προς την ανεξαρτησία της Καταλονίας, λοιπόν, μετά το αποτέλεσμα-σεισμό των εκλογών της Κυριακής, δεν είναι αυτονόητη ούτε ταυτόσημη για όλους. Ο Μας και το CDC έχουν ανάγκη τους 10 βουλευτές της CUP για να κάνουν κυβέρνηση, η οποία θα προωθήσει αυτόν τον στόχο. Θα καταφέρουν να την “μαντρώσουν” στον εθνικό τους παροξυσμό ή η πορεία θα αποκτήσει πιο άγρια, αμεσοδημοκρατικά χαρακτηριστικά, σε σύγκρουση και με τους δεξιούς οπαδούς της ανεξαρτησίας, της λιτότητας και της ΕΕ;

Όσο για τη Μαδρίτη, εκτός από τις απειλές, τους εκβιασμούς και τις σχεδιαζόμενες δικαστικές διώξεις, παίζει ήδη το επιχείρημα ότι ναι μεν οι υπέρμαχοι της ανεξαρτησίας κέρδισαν την πλειοψηφία στη Βουλή, όμως δεν πέρασαν το **50%** των ψήφων (39,6% το Junts

pel Si και 8,2% η CUP), άρα δεν νομιμοποιούνται να προχωρήσουν.

Σε κάθε περίπτωση, το 2016 θα αποδειχθεί έτος όπου η “ενωμένη Ευρώπη” θα περάσει ένα ισχυρό κρας-τεστ. Διότι εκτός από τους Καταλανούς, έρχεται και το δημοψήφισμα του Κάμερον για την παραμονή ή όχι της Βρετανίας εντός της ΕΕ.